

Competition for Requests: European Arrest Warrant and Extradition. European Arrest Warrant and Extradition Request submitted by a Third State

Mihaela PALADE-ROPOTAN¹

Abstract: *Following the adoption of the Council Framework Decision of 13 June 2002 on the European arrest warrant and the surrender procedures between Member States, the simplification of formalities regarding the surrender of wanted persons has had a clear impact on judicial practice. Nevertheless, in situations where a third state submits an extradition request simultaneously with the issuance of a European arrest warrant by a Member State concerning the same person, the issue of prioritizing procedures arises. This study aims to analyze the conditions taken into account when adopting a decision that gives effect either to a particular European arrest warrant or to an extradition request. Equally, the research highlights the nature of the authority competent to resolve such a conflict, as well as the necessity of ensuring a right of appeal against the solution that grants priority to one of the procedures. With references to domestic case law and the practice of the Court of Justice of the European Union, the study provides a transnational dimension to the issues addressed, seeking to emphasize the importance of respecting fundamental rights and essential legal principles established at the European level in resolving competing requests.*

Keywords: *judicial cooperation; European arrest warrant; extradition; European case law*

1. Introducere

Intrarea în vigoare a Deciziei-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre² (denumită în continuare Decizia-cadru) a constituit un moment important pentru cooperarea judiciară de la nivelul Uniunii Europene, fiind instrumentul care a simplificat formalitățile privind arestarea și predarea unei persoane căutate

¹ PhD in Progress, "Dunărea de Jos" University of Galați, Doctoral School of Social and Human Sciences, Romania, Address: Domnească Street no. 111, Galați, Romania, Corresponding author: mihaela.ropotan@ugal.ro.

² Publicată în JO L din 18.07.2002.

Copyright: © 2025 by the authors.
Open access publication under the terms and conditions of the
Creative Commons Attribution (CC BY) license
(<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>)

(bănuită că ar fi comis o infracțiune sau chiar condamnată), sporind astfel șansele tragerii la răspundere penală într-un timp scurt a persoanelor care au săvârșit infracțiuni.

În domeniul dreptului penal, acest instrument reprezintă prima materializare a principiului recunoașterii reciproce, Consiliul Europei calificându-l ca fiind „piatra de temelie” a cooperării judiciare și rezultatul unei evoluții în domeniu (Constantinescu, 2009, p.10).

Putem enunța că prin reglementarea acestui instrument „întreaga fază politică și administrativă a fost înlocuită de o procedură exclusiv judiciară, implicând contactul direct dintre autoritățile judecătorești competente” (Comisia Europeană, 2006, pp. 2-3), iar de la două părți implicate (statele în cauză) s-a ajuns la o situație care implică trei părți, în care drept de opinie are și persoana a cărei predare se solicită (Constantinescu, 2009, p. 10).

Dacă între statele membre procedurile de predare s-au comprimat, în ceea ce privește statele terțe Uniunii a continuat să producă efecte juridice instituția extrădării, întemeiată pe Convenția europeană privind extrădarea din 13 decembrie 1957¹. Dar chiar și în acest context, respectarea principiului securității juridice și reciprocității constituie fundamente în relațiile de cooperare judiciară între state (Lorincz, 2025, pp. 138-139).

Dimensiunea transnațională a infracțiunilor a condus însă la apariția unor configurații juridice complexe, în care fie două sau mai multe state membre au emis câte un mandat european de arestare pentru aceeași persoană, fie a fost emis un mandat european de arestare concomitent cu o solicitare de extrădare, formulată de un stat terț.

Studiul își propune să analizeze, comparativ, cele două ipoteze expuse, reglementarea juridică incidentă prezentând particularități ce se impun a fi evidențiate prin prisma practicii Curții de Justiție a Uniunii Europene.

2. Criteriile analizate în cazul concursului de mandate europene

Pornind de la reglementarea din Decizia-cadru, prin articolul 16 alineatul (1) legiuitorul european a prevăzut că în situația în care au fost formulate mai multe mandate europene de arestare ce vizează aceeași persoană, alegerea între acestea cade în sarcina „autorității judiciare de executare”, care, în analiza sa, trebuie să țină „cont în mod corespunzător de toate circumstanțele și, în special, de gravitatea relativă și de locul comiterii infracțiunilor, de datele respective ale mandatelor

¹ Publicată în ETS (European Treaty Series) nr.24 din 13.12.1957 la Paris.

europene de arestare, precum și de faptul că mandatul a fost emis pentru urmărirea penală sau pentru executarea unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate” (Lorincz & Stancu, 2024, p. 66).

Așadar, putem interpreta că aspectele care sunt avute în vedere la emiterea unei soluții sunt cercetate atât global, dar și individual, formând convingerea autorității competente cu privire la acordarea priorității unuia dintre mandate.

Cu titlu prioritar, statul de executare ar trebui să procedeze la „coordonarea autorităților judiciare emitente” (Comunicarea Comisiei C/2023/1270, 2023, p. 63). Iar dacă acestea din urmă au ajuns la un acord, să îl respecte, în măsura în care conținutul înțelegerii rezonază cu propriile considerente. De altfel, chiar și statele membre care emit mandatele europene de arestare au obligația de a colabora, așa cum reglementează și Decizia-cadru 2009/948/JAI a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind prevenirea și soluționarea conflictelor referitoare la exercitarea competenței în cadrul procedurilor penale¹.

De asemenea, un alt criteriu prealabil care poate fi aplicat de statul de executare constă în a analiza care dintre mandate sunt executorii, putând pentru unele dintre acestea să emită decizii separate în care să precizeze refuzul de executare.

În situația în care cazul prezintă, o complexitate deosebită, iar decizia de acordare a priorității nu poate fi luată, statul de executare are posibilitatea de a solicita sprijin din partea Eurojust², așa cum reglementează și art. 16 alin.(2) din Decizia-cadru. Totuși, „Decizia privind care dintre MEA să fie executat ar trebui în mod ideal să se ia cu consimțământul tuturor autorităților judiciare emitente” (Comunicarea Comisiei C/2023/1270, 2023, p. 63).

Chiar și în prezența unui acord a autorităților judiciare emitente, autoritatea de executare are posibilitatea să urmărească în soluționarea conflictului de mandate europene modalitatea de comitere a infracțiunii sub aspectul multidimensional al conținutului acesteia, respectiv: unitate sau pluralitate de infracțiuni, participția penală, calitatea subiectului activ sau pasiv a infracțiunii, valoarea socială vătămată prin infracțiune, antecedentele penale ale persoanei a cărei predare se solicită etc.

De asemenea, se are în vedere dacă infracțiunea săvârșită este de o gravitate deosebită, medie sau scăzută, se fixează locul în care s-a săvârșit infracțiunea, momentul în care solicitările au fost primite de statul de executare, precum și etapa procesuală în care au fost introduse fiecare dintre cele două cereri. *A fortiori* se

¹ Publicată în OJ L din 15.12.2009.

² În acest context, Eurojust vine în sprijinul statului de executare, oferind consiliere în soluționarea mai rapidă a conflictului de cereri și, de asemenea, poate să emită un aviz cu privire la mandatele europene formulate.

impune cercetarea tuturor elementelor enunțate anterior, dacă nu există un acord între autoritățile judiciare emitente.

Raportându-ne la structura alineatului 1 din articolul 16 al Deciziei-cadru, dar și la dimensiunea juridică a elementelor care trebuie avute în vedere în analiza infracțiunii/infracțiunilor, respectiv persoanei/persoanelor care constituie obiect al conflictului între mandatele europene emise concomitent, se poate trage concluzia că „Lista nu este exhaustivă. Mai mult, nu există reguli stricte referitoare la care dintre acești factori ar trebui să fie prioritari - acest lucru trebuie examinat de la caz la caz.” (Comunicarea Comisiei C/2023/1270, 2023, p. 63).

Ar putea exista patru situații în care să fie emise mai multe mandate europene de arestare simultan, anume:

- când există două sau mai multe mandate emise pe numele aceleași persoane și care privesc urmărirea penală pentru aceeași infracțiune;
- când există două sau mai multe mandate emise pe numele aceleași persoane și care privesc urmărirea penală pentru infracțiuni diferite;
- când există două sau mai multe mandate emise pe numele aceleași persoane, iar unul/unele privește/privesc urmărirea penală, iar restul/altele executarea unei pedepse ori a unei măsuri de siguranță privative de libertate, infracțiunile fiind diferite;
- când există două sau mai multe mandate emise pe numele aceleași persoane și care privesc executarea unei/unor pedepse ori a unei/unor măsuri de siguranță privative de libertate, infracțiuni fiind diferite.

În prima situație expusă, relevant în stabilirea priorității este determinarea de către autoritatea de executare a jurisdicției în efectuarea urmăririi penale cu privire la infracțiunea săvârșită. Apoi, dacă acest criteriu nu se poate identifica sau ridică dificultăți deosebite, statul de executare poate lua o decizie raportându-se la data emiterii mandatului european de arestare, prezumând în acest mod că statul emitent care a formulat cererea mai devreme se află într-un stadiu mai avansat în privința cercetării penale, fiind îndreptățit astfel la predarea persoanei căutate.

În al doilea caz exemplificat, cooperarea judiciară are o importanță deosebită, punându-se accent pe posibilitatea unor predări ulterioare sau a transferului de proceduri, așa cum reglementează art.28 din Decizia-cadru. Dar, ca și criterii, se pot avea în vedere: „datele săvârșirii infracțiunilor și normele interne în materie de prescripție, stadiul avansat al procedurii într-unul din statele membre, urmărirea penală a coacuzatului și/ sau urmărirea penală a membrilor unei organizații infracționale, interesele victimelor, posibilitatea confiscării.” (Eurojust, 2019, p.11).

Ulterior, autoritatea de decizie se poate orienta și către elementele expuse la art.16 alin.(1) din Decizia-cadru.

Cu privire la a treia ipoteză descrisă, soluționarea conflictului de cereri are ca punct de plecare prezumția potrivit căreia, pentru etapa urmăririi penale, predarea persoanei prezintă o importanță mai mare¹, însă sunt și situații excepționale când această prezumție (relativă) poate fi răsturnată. Așadar, în acest din urmă context, statul de executare trebuie să se raporteze la normele privind prescripția executării pedepselor ori a măsurilor privative, precum și la posibilitatea ca persoana să poată fi predată ulterior ori să existe opțiunea transferului deținuților². În etapa subsecventă, statul de executare se poate raporta și la celelalte puncte enumerate în art.16 alin.(1) din Decizia-cadru.

Raportat la ultimul caz exemplificat, în împrejurarea în care acesta se referă la executarea unor pedepse sau a unor măsuri de siguranță privative de libertate, principalul factor care trebuie avut în vedere constă în prescripția executării acestora. În plan secund, este recomandat să se țină cont de posibilitățile de reabilitare a persoanei întrucât „în cazul în care persoana căutată este cetățean al unuia dintre statele membre concurente sau își are reședința obișnuită sau are legături strânse cu respectivul stat, acesta ar putea fi un factor relevant de luat în considerare pentru stabilirea priorităților în materie de MEA” (Eurojust, 2019, p.13). Terțiar, se vor avea în vedere posibilitățile de predare ulterioară sau transferul deținuților, precum și aspectele ce țin de infracțiunea săvârșită.

După ce autoritatea de executare a luat o decizie, în cuprinsul acesteia trebuie să menționeze în baza cărui mandat european procedează la predarea persoanei căutate. În același timp, biroul SIRENE din statul de executare trebuie să trimită formularul G către fiecare dintre statele emitente „ca răspuns la toate cererile” (Manualul SIRENE – Poliție³, alineatul (2) al art.3.2). Ulterior, dacă unul dintre statele al cărui mandat european de arestare a fost refuzat, poate solicita emiterea unui alt mandat european pentru aceeași persoană⁴, Decizia-cadru neîmpiedicând acest lucru.

¹ În sens contrar, a se vedea (Boroi, et. alli., 2016, p. 370).

² În acest sens, Decizia-cadru 2008/909/JAI Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană.

³ Decizia Comisiei Europene nr. C(2021) 7901.

⁴ Hotărârea CJUE din 31 ianuarie 2023 în Cauza C-158/21 Puig Gordi și alții, https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/PDF/?uri=CELEX:62021CJ0158_RES, accesată la 19.10.2025.

3. Criteriile analizate în ipoteza concursului între un mandat european de arestare și o cerere de extrădare

În ipoteza în care conflictul apare între o cerere de extrădare formulată de un stat terț și un mandat european de arestare, Decizia-cadru prevede la articolul 16 alineatul (3) că decizia prin care se acordă prioritate „este adoptată de autoritatea competentă a statului membru de executare, ținând cont în mod corespunzător de toate circumstanțele, în special de cele prevăzute la alineatul (1), precum și de cele menționate în convenția aplicabilă”.

În principiu, statul de executare poate utiliza *mutatis mutandis* factorii care se au în vedere și în cazul unui conflict de mandate europene de arestare, relevantă fiind trimiterea pe care o realizează și alineatul (3) al articolului 16 din Decizia-cadru la alineatul (1) din conținutul aceluiași articol.

Însă, dacă aceste criterii se dovedesc insuficiente, concludentă ar fi naționalitatea sau cetățenia UE a persoanei în cauză (Boroi, Rusu, Rusu, 2016, p.373).

Jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene a dezvoltat un mecanism de cooperare cu privire la criteriul analizat, în urma pronunțării Hotărârii din 16 septembrie 2016 în cauza C-182/15 *Petruhhin*¹.

În hotărârea citată, speța privește ipoteza în care statul de executare primește o cerere de extrădare referitoare la urmărirea penală a unei persoane, iar statul membru al statului de executare dispune de reglementări care prevăd protecție pentru cetățenii săi în caz de extrădare², punându-se problema dacă resortisantul statului membru beneficiază de aceleași drepturi ca un resortisant al statului de executare.

Soluția s-a conturat în jurul ideii că „trebuie privilegiat schimbul de informații cu statul membru al cărui cetățean este persoana interesată în scopul de a oferi autorităților acestui stat membru, în măsura în care sunt competente potrivit dreptului lor național pentru a o urmări penal pe această persoană pentru fapte săvârșite în afara teritoriului național, posibilitatea de a emite un mandat european de arestare în vederea urmăririi penale” (Cauza CJUE C-182/15 *Petruhhin*, pct.48).

Potrivit prevederilor articolului 18 și ale articolului 21 din Tratatul de Funcționare al Uniunii Europene rezultă că în sarcina statelor membre revine obligația de a-și proteja proprii resortisanți în raport cu o cerere de extrădare, neputându-se realiza,

¹<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/HTML/?uri=CELEX:62015CJ0182>, accesată la data de 19.10.2025.

² În sens asemănător și Cauza C-191/16 *Pisciotti* a CJUE, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex:62016CJ0191>, accesată la data de 19.10.2025.

cu titlu general, o diferență de tratament între cetățenii proprii și alți cetățeni ai altor state membre ale Uniunii Europene.

Dacă ne referim la ipoteza în care cererea de extrădare vizează executarea unei pedepse, iar protecția resortisanților din statul membru al autorității de executare este reglementată ca și în cazul anterior analizat, există mecanisme diferite de cooperare, în funcție fie de legislația națională, fie de dreptul internațional (ori chiar ambele) de care țin cont autoritatea de executare.

În egală măsură, statul de executare trebuie să aibă în vedere în soluționarea conflictului de cereri și de acordurile bilaterale sau multilaterale încheiate de statele implicate. În concret, chiar dacă este o instituție juridică, extrădarea prezintă un pronunțat caracter politic, întrucât ea se realizează tocmai pe baza voinței liber exprimate a statelor (Boroi, Rusu, Rusu, 2016, p.131).

În virtutea acestui din urmă factor analizat se pune în discuție lămurirea specificului autorității care are prerogative în a soluționa un conflict de cereri vizând un mandat european de arestare și o cerere de extrădare ce privesc aceeași persoană. Dacă în privința acestui aspect legiuitorul în cazul articolului 16 alin.(1) din Decizia-cadru este lămuritor, menționând că cea care va lua decizia în caz de concurs între mai multe mandate europene de arestare este „autoritatea judiciară de executare”, la alineatul (3), legiuitorul menționează doar „autoritatea competentă a statului membru de executare”, lăsând, așadar, loc de interpretare. Astfel, s-ar putea aprecia că autoritate competentă ar putea fi atât un organ judiciar, cât și un organ care are o altă natură, putând să aparțină chiar puterii executive.

Problema controversată a fost recent tranșată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, care a arătat că „cererile de extrădare pot intra, în cadrul statelor membre, în competența altor autorități, inclusiv a unor organe ale puterii executive” (Cauza CJUE C-763/22, pct.37).

Acest răspuns are la bază tocmai elementele specifice procedurilor de extrădare, care diferă de cele privind predarea, prevăzute în Decizia-cadru. De cele mai multe ori, mecanismele extrădării sunt reglementate în acorduri bilaterale sau multilaterale, având ca element definitoriu principiul reciprocității între statele care au luat parte la acord, principiu care comportă implicații de natură politică ori diplomatică. În atare condiții, în cazul unui concurs între o cerere de extrădare și un mandat european de arestare, soluția poate avea în vedere factori care nu țin nici de cooperarea judiciară și nici chiar de sistemul judiciar în exclusivitate, așa că poate fi luată inclusiv de o altă autoritate a statului.

De asemenea, Curtea relevă că și prevederile art.28 alin.(1) – (3) din Decizia-cadru, care fac referire la condițiile în care persoana ce a fost predată statului membru emitent având ca temei un mandat european poate fi predată succesiv unui alt stat

membru, altul decât cel de executare, păstrează distincțiile privind natura autorității de a cărei hotărâre este condiționată predarea ulterioară, menționând că aceasta este autoritatea judiciară de executare a primului mandat european de arestare (Cauza CJUE C-763/22, pct.32).

Pe de altă parte, art.28 alin.(4) din Decizia-cadru care se referă la extrădarea ulterioară reglementează că persoana ce a fost predată în baza unui mandat european nu poate fi extrădată statului terț fără a avea acordul unei „autorități competente” a statului de executare.

Curtea de Justiție a Uniunii Europene atrage atenția însă, că și în situația în care soluția este adoptată de o altă autoritate decât cea judiciară, aceasta trebuie să poată fi atacată jurisdicțional. În această manieră, persoana are oportunitatea să conteste sau să sesizeze o posibilă încălcare a drepturilor și libertăților sale.

În respectarea drepturilor fundamentale, recunoașterea dreptului persoanei a cărei predare se solicită la posibilitatea exercitării unei căi de atac este esențial. În acest sens, regăsim în prevederile articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene „Dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil”, iar în dispozițiile articolului 6 al Tratatului Uniunii Europene este evidențiată obligația de respectare a drepturilor fundamentale.

4. Concursul de cereri în viziunea legislației naționale

În România, prevederea legală care reglementează situația unui concurs de cereri între mai multe mandate europene de arestare ori între un mandat european de arestare și o cerere de extrădare este articolul 116 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată¹.

În general, legiuitorul român a transpus întocmai prevederile din Decizia-cadru, inclusiv criteriile care trebuie avute în vedere în cazul în care autoritatea judiciară competentă tranșează un astfel de conflict. Ce se impune a fi menționat este că în țara noastră natura autorității care poate lua o hotărâre este judiciară. Chiar dacă și Ministerul Justiției are în procesul de cooperare judiciară atribuții prevăzute de Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, nu dispune de prerogative care să îi permită să pronunțe hotărâri cu privire la rezolvarea unui conflict de cereri între mai multe mandate europene de arestare ori între un mandat european de arestare și o cerere de extrădare. Dacă centralizăm prevederile privind competența de soluționare a unei cereri de

¹ Republicată în M.Of. 411 din 27.05.2019.

extrădare¹, respectiv executare a unui mandat european de arestare², constatăm că în cazul unui conflict de cereri, această atribuție revine în sarcina curților de apel.

O exemplificare a modului în care se oferă efecte juridice prevederilor art.116 alin.(1) din Legea nr.302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată regăsim într-o hotărâre a Curții de Apel Timișoara³ în care Biroul Executări Penale din cadrul Curții de Apel Timișoara a sesizat instanța (urmăre a sesizării făcute de Biroul SIRENE) cu privire la incidența articolului 116 alin.(1) din Legea nr.302/2004 în ceea ce o privește pe o persoană față de care erau emise două mandate europene de arestare.

Mai exact, tot Curtea de Apel Timișoara a dispus prin două hotărâri (prima pronunțată la data de 31.01.2024, iar a doua la data de 14.12.2024) executarea a două mandate europene de arestare (unul emis la data de 11.01.2024 de autoritățile judiciare din Austria și al doilea emis la data de 02.12.2024 de autoritățile judiciare din Germania), predarea amânându-se în ambele întrucât persoana era cercetată într-un dosar penal aflat pe rolul instanțelor române. Însă, se impunea lămurirea priorității unuia dintre mandate.

La baza emiterii primului mandat a stat săvârșirea de către persoana în cauză a infracțiunilor de tâlhărie gravă și tentativă de constrângere gravă prevăzute de art. 142 alin.1.143 alin.(1) și art.105 alin.(1), art.106 alin.(1) Cod penal austriac, iar motivul emiterii celui de-al doilea mandat a constat în comiterea unor infracțiuni de furt calificat, infracțiuni pentru care legea penală din Germania prevede o pedeapsă maximă cu închisoarea de 10 ani.

Totodată, ambele mandate au fost emise în etapa urmăririi penale, astfel că nu se refereau la executarea vreunei pedepse.

Instanța s-a orientat în adoptarea soluției către primul mandat european de arestare emis de autoritățile judiciare din Austria întrucât infracțiunea care făcea obiectul mandatului era de o gravitate mai mare decât cea care privea mandatului emis de autoritățile judiciare germane și, totodată, data emiterii sale era anterioară celui alt. Așadar, instanța de judecată a respectat criteriile reglementate de legiuitor, pronunțând o soluție justă în raport cu elementele de fapt ale speței.

Analizând jurisprudența națională până la acest moment putem constata că nu există probleme de interpretare a situațiilor de drept analizate, legiuitorul român

¹ Articolul 37 și art.42 alin.(1) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată.

² Articolul 86 alin.(2) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată.

³ Hotărârea nr. 91/2025 din 13.05.2025 a Curții de Apel Timișoara, <https://rejust.ro/juris/ee53e5d8d>, accesată la data de 19.10.2025.

făcând o transpunere din legislația europeană în legislația românească adaptată realităților sale instituționale și judiciare. Cu toate acestea, cazurile în care există un conflict de cereri între un mandat european de arestare și o cerere de extrădare nu sunt așa des întâlnite, precum în situația în care discutăm de emiterea concomitentă a mai multor mandate europene de arestare, jurisprudența fiind mai bogată în această direcție.

5. Concluzii

Având în vedere dimensiunea transnațională a infracțiunilor, instrumentele de cooperare judiciară atât între statele membre Uniunii Europene, cât și între acestea și alte state terțe își dovedesc eficacitatea. Particularitățile legislative existente la nivel unional se impun a fi completate cu recomandările emise de organismele europene cu rol în lupta împotriva criminalității. Acestea nu doar că ajută statele membre în adoptarea unor hotărâri care să respecte dreptul european, dar au rol activ și în respectarea drepturilor fundamentale ale fiecărei persoane vizate.

Concursul de cereri fie între două sau mai multe mandate de arestare, fie între un mandat de arestare și o cerere de extrădare presupune o analiză distinctă a fiecărei solicitări formulate, iar definirea autorităților cu rol activ în luarea hotărârilor în ceea ce privește conflictul de cereri ar trebui clarificată în mod expres de legiuitorul european. Particularitățile unei cereri de extrădare în mod cert implică și alte aspecte decât cele de natură juridică, însă această din urmă caracteristică nu poate fi disociată de celelalte (politică, diplomatică etc.).

Așa încât, opinăm că prerogativa de a se pronunța asupra unui concurs între o cerere privind un mandat european de arestare și o cerere de extrădare trebuie să aparțină, cu precădere, unei autorități judiciare. Iar dacă acest lucru nu este posibil ori sugestia nu este compatibilă cu politica statului în cauză, apreciem necesar fie ca din ansamblul autorității pe care statul o împuternicește cu astfel de atribuții să facă parte cel puțin un specialist din sfera juridică, fie condiționarea validității unei astfel de hotărâri de obținerea unui aviz, chiar și cu titlu informativ, care să aparțină unei autorități judiciare.

6. Bibliografie

Boroi, Al. (coord), Rusu, I., Rusu, M.,-I., (2016). *Tratat de cooperare judiciară internațională în materie penală*, București: Ed.C.H.Beck.

Lorincz, A.-L. (2025). *Compliance with the Principles of Legal Security and Reciprocity in the Application of the Provisions Relating to International Judicial*

Cooperation in Criminal Matters. *Perspectives of Law and Public Administration* 14, no. 1, pp. 136-148. DOI: 10.62768/PLPA/2025/14/1/08.

Lorincz, A.-L. & Stancu, A.I. (2024). Unjust Deprivation of Liberty During the Criminal Process: The Romanian National Standard Compared to the European Standard for the Protection of Individual Freedom in Judicial Proceedings. *Laws*, 13, 66. <https://doi.org/10.3390/laws13060066>.

Tudor, G. & Constantinescu M. (2009). Mandatul european de arestare. Aspecte teoretice și practică judiciară/The European Arrest Warrant. Theoretical aspects and judicial practice. Bucharest: Hamangiu.

Comunicarea Comisiei - Manual pentru emiterea și executarea unui mandat european de arestare/ Commission Communication - Handbook on the issuing and execution of a European arrest warrant (C/2023/1270).

Eurojust (2019) - Orientări privind procesul decizional în concursului de cereri în materie de predare și extrădare/ Guidelines on the decision-making process in concurrent requests for surrender and extradition, available at <https://www.eurojust.europa.eu/sites/default/files/assets/2019-10-guidelines-competing-extradition-surrender-eaw-ro.pdf>.

Treaty on European Union.

Treaty on the Functioning of the European Union.

Law No. 302/2004 on international judicial cooperation in criminal matters, published in the Official Journal No. 411 of 27 May 2019.

Charter of Fundamental Rights of the European Union (2012/C 326/02).

Council Framework Decision 2002/584/JHA of 13 June 2002 on the European arrest warrant and the surrender procedures between Member States.

Council Framework Decision 2008/909/JHA of 27 November 2008 on the application of the principle of mutual recognition to judgments in criminal matters imposing custodial sentences or measures for the purpose of their enforcement in the European Union.

Council Framework Decision 2009/948/JHA of 30 November 2009 on prevention and settlement of conflicts of jurisdiction in criminal proceedings.

Hotărârea CJUE din 16 septembrie 2016 în Cauza C-182/15 Petruhhin/ Judgment of the CJEU of 16 September 2016 in Case C 182/15 Petruhhin, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/HTML/?uri=CELEX:62015CJ0182>.

Hotărârea CJUE din 10 aprilie 2018 în Cauza C-191/16 Pesciotti/ CJEU judgment of 10 April 2018 in Case C-191/16 Pesciotti, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex:62016CJ0191>.

Hotărârea CJUE din 31 ianuarie 2023 în Cauza C-158/21 Puig Gordi și alții/ Judgment of the CJEU of 31 January 2023 in Case C-158/21 Puig Gordi and Others, https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/PDF/?uri=CELEX:62021CJ0158_RES.

Hotărârea CJUE din 20 martie 2025 în Cauza C-763/22/ CJEU judgment of 20 March 2025 in Case C-763/22, <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=296855&pageIndex=0&doclang=RO&mode=req&dir=&occ=first&part=1>.

Hotărârea nr. 91/2025 din 13.05.2025 a Curții de Apel Timișoara/ Decision no. 91/2025 of 13.05.2025 of the Timișoara Court of Appeal, <https://rejust.ro/juris/ee53e5d8d>.